

Abstrakt

Cílem této práce je zmapovat dosavadní vojensko-bezpečnostní spolupráci ČR a SRN v kontextu strategických kultur obou zemí. Důraz je přitom kladen jednak na specifika německé strategické kultury, z hlediska možných limitů pro vzájemnou spolupráci na poli vojenské bezpečnosti je zde ale více zdůrazněn proces utváření strategické kultury ČR. Teoretický základ práce tvoří pojetí konceptu vojensko-politické kultury Thomase U. Bergera a strategické kultury Kerry Longhurst. Klíčovými kritérii pro posouzení kompatibility strategických kultur obou zemí tedy jsou historické zkušenosti s použitím síly, pohled na armádu a použití síly napříč politickými elitami, ve veřejném mínění a ve strategických dokumentech a proces schvalování nasazení vojenských sil v zahraničí. V souvislosti s tím si práce klade za cíl odůvodnit, proč v období před vstupem ČR do NATO, o nějž se značně zasadila právě SRN, neprobíhala spolupráce na praktické i politické úrovni ve stejné intenzitě. Zároveň se snaží najít důvod, proč se po vstupu ČR do NATO v roce 1999 jediným výraznějším momentem vojenské spolupráce se SRN stalo zapojení AČR do PRT v afghánském Fajzabádu pod německým velením. Práce však neopomíjí ani aktuální vývoj, jenž do česko-německé vojensko-bezpečnostní spolupráce může vnést nové impulzy.